

Sygn. akt: I C 312/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	st. protokolant Ewa Chrząstek

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2015 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 22.000,00 zł (dwadzieścia dwa tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 08.02.2014 r. do dnia zapłaty,

II. ustala iż strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. będzie ponosiła odpowiedzialność na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległ powód w dniu 8 listopada 2013 r.,

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 300,00 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów opłaty sądowej, kwotę 1.200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 500,00 zł (pięćset złotych) tytułem kosztów wynagrodzenia biegłych oraz kwotę 17,00 zł (siedemnaście złotych) tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,

IV. przyznaje biegłemu sądowemu z zakresu ortopedii S. G. wynagrodzenie za sporządzenie pisemnej opinii uzupełniającej złożonej w sprawie w dniu 03.09.2015 r. w kwocie 60,06 zł (sześćdziesiąt 06/100 złotych) z sum budżetowych Skarbu Państwa,

V. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nysie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 800,00 zł (osiemset złotych) tytułem brakującej opłaty sądowej oraz kwotę 394,15 zł (trzysta dziewięćdziesiąt cztery 15/100 złotych) tytułem kosztów wynagrodzenia biegłych poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód M. K. w pozwie złożonym w tutejszym Sądzie w dniu 8 kwietnia 2014 r. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie będące następstwem zdarzenia z 08.11.2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8 lutego 2014 r. do dnia zapłaty. Nadto powód domagał się ustalenia odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległ dnia 08.11.2014 r. oraz wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od strony pozwanej kosztów

procesu, w postaci uiszczonej opłaty od pozwu, poniesionych wydatków, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 8 listopada 2013 r. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, w wyniku którego został poszkodowany.

Wskutek przedmiotowego zdarzenia powód doznał obrażeń ciała w postaci: skręcenia prawego nadgarstka, stłuczenia odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia stopy lewej z otarciem naskórka stopy lewej, silnego urazu psychicznego.

Bezpośrednio po wypadku powód został przewieziony do Zespołu (...) w N., gdzie przebywał na Oddziale (...) Urazowo – Ortopedycznej w okresie 08.11.2013 r. do 13.11.2013 r. Na miejscu zastosowano wobec powoda leczenie w postaci: udzielenia porady lekarskiej, badania fizykalnego, RTG odcinka kręgosłupa szyjnego i RTG nadgarstka oraz założenie unieruchomienia gipsowego. Powoda wypisano z zaleceniami oszczędzającego trybu życia, zażywania leków przeciwbólowych, zakazu obciążania kręgosłupa, podjęcia dalszego leczenia w Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej, a także intensywnej rehabilitacji w poradni specjalistycznej. Do chwili wniesienia pozwu powód nie powrócił do pełnej sprawności fizycznej i występuje u niego deficyt ruchomości nadgarstka prawego oraz osłabienie stopy lewej. Powód nie jest w stanie normalnie funkcjonować, każde przemieszczenie wiąże się dla niego z uporczywym bólem i cierpieniem. Ponadto powód nie jest w stanie wykonywać samodzielnie choćby podstawowych czynności życia codziennego oraz zmuszony jest do zażywania silnych leków przeciwbólowych. Od dnia wypadku powód stał się osobą nerwową, zmęczoną i osłabioną oraz boi się poruszać wszelkimi środkami transportu.

Powód w chwili wypadku miał 33 lata. Przed wypadkiem z 8 listopada 2013 r. nie miał problemów zdrowotnych, jako osoba w pełnej aktywności fizycznej i psychicznej lubił czynnie spędzać czas wolny. Wskutek wypadku prowadzenie aktywnego trybu życia zostało wyłączone, co wpływa na rozmiar poniesionej szkody.

Powód wystąpił do strony pozwanej pismem z dnia 05.12.2013 r. ze zgłoszeniem, szkody. W dniu 7 stycznia 2014 r. strona pozwana przyznała powodowi kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pismem z dnia 20.01.2014 r. pełnomocnik powoda wezwał stronę pozwaną do zapłaty.

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 czerwca 2014 r. (k. 45-46) strona (...) S. A. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana podniosła, iż prowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego powód otrzymał od strony pozwanej kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Stwierdziła, że wypłacone powodowi zadośćuczynienie jest odpowiednie do rozmiaru doznanej szkody. Podkreśliła, że powód w wyniku wypadku nie odniósł poważnych obrażeń, które skutkowałyby koniecznością inwazyjnych zabiegów. Jego uszczerbek na zdrowiu wynosi 1 %. Leczenie powoda zostało zakończone, a obrażenia były niewielkie, stąd pozwana wniosła o oddalenie żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku.

W piśmie procesowym z dnia 17 lutego 2015 roku (k. 88) pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo domagając się zasądzenia na jego rzecz od strony pozwanej dalszych 16.000 zł tj. łącznie 22.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie będące następstwem zdarzenia z dnia 8 listopada 2015 roku. Rozszerzenie żądania uzasadniono, tym że biegły neurolog ustalił u powoda długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 15 %.

Na rozprawie w dniu 16 października 2015 r. (k. 141) powód podtrzymał powództwo w wersji rozszerzonej pismem procesowym z dnia 17 lutego 2015 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 listopada 2013 r. w N. na skrzyżowaniu ulic (...) -G. w województwie (...) kierujący samochodem osobowym marki F. (...) numer rejestracyjny (...) ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej w (...) S. A. P. Z. wyjeżdżając z

drogi podporządkowanej ulicy (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu drogą główną ulicą (...) kierującemu motocyklem marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) M. K., w wyniku czego doszło do zderzenia się pojazdów. Na skutek zderzenia obrażeń ciała doznał kierujący motocyklem M. K., a uszkodzeniu uległy wyżej opisane pojazdy. W chwili zdarzenia uczestnicy zdarzenia byli trzeźwi, a kierujący posiadali stosowne uprawnienia do kierowania pojazdami. Dochodzenie w sprawie powyższego wypadku komunikacyjnego prowadziła Komenda Powiatowa Policji w N. pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Nysie. 20 grudnia 2013 roku akta sprawy przesłano do Prokuratury Rejonowej w Nysie z wnioskiem o warunkowe umorzenie dochodzenia wobec P. Z.. Postępowanie to prowadzone było pod sygnaturą 873/13.

Dowód: fakt bezsporny, pismo KPP w N. z dnia 30.12.2013 r. w aktach szkody (...) S. A.; przesłuchanie powoda k. 56-57.

8 listopada 2013 roku powód M. K. jechał motocyklem ulicą (...) w N. przy dość znacznym natężeniu ruchu - jedno auto jechało przed nim i skręcało w prawą stronę na ulicę (...) z ulicy (...), a drugie poruszało się za nim w odległości stu metrów. Nagle z ulicy (...) na ulicę (...) wyjechał sprawca jadący samochodem S. i uderzył w jadącego na motocyklu powoda. Powód zauważył go w ostatniej chwili, odbił w prawo i uderzył w prawy przód samochodu S.. Przy uderzeniu powód przeleciał przed maskę samochodu i upadł na chodnik. W momencie zdarzenia powód miał na sobie: kask, kurtkę na motocykl, a na nogach dżinsy. W wyniku wypadku powód nie stracił przytomności, po upadku wstał i podszedł do sprawcy, po chwili usiadł na chodniku, bo zaczął odczuwać ból w całym ciele. Na miejsce zdarzenia przyjechała Policja, powód rozmawiał z policjantem, jednak nie mógł podpisać protokołu i poprosił o wezwanie na miejsce zdarzenia karetki pogotowia. M. K. z miejsca zdarzenia został przewieziony karetką pogotowia do Szpitala Zespołu (...) w N.. W szpitalu powód był 6 dni. Założono mu gips na prawą rękę. Gips powód nosił 3 tygodnie. Następnie leczył się w Poradni (...) Urazowo-Ortopedycznej przez 3 miesiące. Przez cały czas dokuczają mu bóle kręgosłupa, ale czuł też bóle nadgarstków, w stopie, w kolanie. W tej poradni otrzymał skierowanie do neurologa i na rezonans magnetyczny. Powód korzystał z rehabilitacji to jest po 10 zabiegów laserem na nadgarstki, magnetronik na kolana i masażu kręgosłupa. Neurolog stwierdził, że powód kwalifikuje się na operację kręgosłupa, bo pękł mu pierścień kręgowy i jakiś płyn wlał się do kanału kręgowego. Neurolog postawił tę diagnozę w lutym 2014 roku. Po wypadku powód przez 6 miesięcy przebywał na zwolnieniu lekarskim, a potem na zasiłku rehabilitacyjnym przez 2 miesiące. Do chwili obecnej powód ma bóle kręgosłupa w okolicy łędźwiowej, kręgosłup boli powoda jak dłużej stoi lub zbyt długo jest na nogach. Środki przeciwbólowe powód zażywa codziennie. Powód obecnie zażywa leki tramal i ketonal. Przed wypadkiem pracował jako kierowca w sklepie z ubraniami. Jeździł po towar, pomagał w załadunku i wyładunku towaru. Z wykształcenia powód jest mechanikiem samochodowym, ale nigdy nie pracował w zawodzie. Po wypadku powodem opiekowała się jego dziewczyna, z którą zamieszkiwał. Przez 1,5 miesiąca od wypadku powód nie mógł sam nic unieść. Jak się schylił po jakiś ciężki przedmiot, to poczuł taki ból, że musiał następnie 4 dni leżeć. Powód odczuwał promieniowanie bólu do lewego uda. Przed wypadkiem powód grał rekreacyjnie ze znajomymi w piłkę i siatkówkę. Biegał rekreacyjnie co drugi dzień, teraz nie może biegać ani grać jedyne co mu zostało to basen. W dniu wypadku powód miał 33 lata.

Dowód: zwolnienia lekarskie k. 23-24, 30-31; orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, sprzeciw powoda, decyzja ZUS oraz orzeczenie komisji lekarskiej k. 56-58; przesłuchanie powoda k. 56-57.

Bezpośrednio po zdarzeniu z dnia 8 listopada 2013 r. powód trafił na Oddział (...) Urazowo – Ortopedycznej Szpitala ZOZ w N., gdzie przebywał w okresie 08.11.2013 r. do 13.11.2013 r. Na miejscu zastosowano wobec powoda leczenie w postaci: udzielenia porady lekarskiej, badania fizykalnego, RTG odcinka kręgosłupa szyjnego i RTG nadgarstka oraz założenie unieruchomienia gipsowego. Powoda wypisano z zaleceniami oszczędzającego trybu życia, zażywania leków przeciwbólowych, zakazu obciążania kręgosłupa, podjęcia dalszego leczenia w Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej, a także noszenia opatrunku gipsowego przez 3 tygodnie. Następnie powód kontynuował leczenie w Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej ZOZ w N.. Z poradni tej otrzymał skierowanie do poradni neurologicznej. 11 lutego 2014 r. powód otrzymał skierowanie na badanie MR kręgosłupa. Badanie to wykonano dnia 25 lutego 2014 r. W dniu 20 marca 2014 r. powód otrzymał skierowanie na operację neurochirurgiczną w Wojewódzkim Centrum Medycznym w O.. W okresie od 25.09.2014 r. do 28.09.2014 r. powód był hospitalizowany na Oddziale Neurochirurgii

Wojewódzkiego Centrum Medycznego w O., gdzie był leczony operacyjnie – usunięto mu sekwestrowaną przepuklinę jądra miażdżystego w kręgosłupie.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego szpitala ZOZ N. z 13.11.2013 r. wraz z historią choroby k. 9-16; upoważnienie k. 17; historia choroby powoda z Poradni (...) Urazowo-Ortopedycznej ZOZ w N. k. 18-21; skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z 27.11.2013 r. k. 22; skierowanie do poradni neurologicznej z 11.02.2014 r. k. 27; skierowanie na badanie MR z 11.02.2014 r. k. 28; zlecenie na zabiegi z 14.02.2014 r. k. 29; skierowanie do szpitala k. 55; faktury za leki k. 55-56; skierowanie do poradni specjalistycznej k. 66; skierowanie do poradni k. 67; skierowanie do szpitala k. 68; karta informacyjna leczenia szpitalnego (...) O. k. 69, 71; wynik badania MR k. 70; skierowanie do poradni specjalistycznej k. 72; skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne k. 73.

W wyniku wypadku z 8 listopada 2013 r. powód M. K. doznał: skręcenia prawego nadgarstka, stłuczenia i otarcia naskórka lewej stopy oraz stłuczenia okolicy lędźwiowo - krzyżowej kręgosłupa z wypadnięciem dysku na poziomie L5/S1. Po wypadku hospitalizowano powoda na oddziale chirurgii urazowo-ortopedycznej, gdzie w badaniu przedmiotowym stwierdzono obrzęk prawego nadgarstka, otarcie skóry powierzchni grzbietowej lewej stopy oraz naskórka obu kolan, bolesność uciskową wyrostków kolczystych dolnych kręgów lędźwiowych z zasinieniem skóry tej okolicy oraz bolesność kręgosłupa lędźwiowego przy ruchach. Przebyte urazy wymagały leczenia szpitalnego w oddziale chirurgii urazowo-ortopedycznej. Konieczne było unieruchomienie prawego nadgarstka w opatrunku gipsowym przez okres czterech tygodni, w oddziale powód został spionizowany, chodził samodzielnie. Po wyjściu ze szpitala leczenie kontynuował w poradni ortopedycznej. Korzystał z zabiegów fizykoterapii. W dniu 11 lutego 2014 roku z powodu nasilenia dolegliwości bólowych otrzymał skierowanie na badanie MR kręgosłupa. W badaniu wykonanym w dniu 25 lutego 2014 roku uwidoczniło przepuklinę jądra miażdżystego na poziomie L5/S1. W dniu 26 września 2014 roku powód miał wykonany zabieg operacyjny usunięcia sekwestrowanej przepukliny jądra miażdżystego dysku międzykręgowego na poziomie L5/S1 z uwolnieniem prawego korzenia S1. Po zabiegu operacyjnym zalecono kontrolę pooperacyjną po miesiącu. Obecnie powód kontynuuje leczenie w poradni neurologicznej i neurochirurgicznej. Powód w wyniku wypadku komunikacyjnego z 8 listopada 2013 roku doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15 %. Skutkiem przebytego wypadku jest ograniczenie ruchomości kręgosłupa lędźwiowego oraz dolegliwości bólowe, powód może odczuwać przewlekłe bóle kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego, są okresowe nasilenia dolegliwości, w szczególności przy wysiłku fizycznym. Okolice kręgosłupa na wysokości przebytego zabiegu operacyjnego są narażone na szybszy rozwój zmian zwyrodnieniowych. W zakresie ortopedycznym brak podstaw do stwierdzenia u powoda dodatkowego trwałego uszczerbku na zdrowiu w wyniku zdarzenia z 8 listopada 2013 r. ponad ten, który stwierdził neurolog.

Dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii H. M. k. 74-78; opinia biegłego z zakresu ortopedii S. G., k. 108-110, 132.

Powód pismem z dnia 5 grudnia 2013 r. skierowanym do strony pozwanej (...) S. A. wystąpił o zapłatę kwoty 40.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia w związku z obrażeniami ciała doznany w wyniku wypadku z dnia 8 listopada 2013 r. Pismem z dnia 9 stycznia 2014 r. strona pozwana przyznała powodowi kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Dnia 22 stycznia 2012 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty dalszego zadośćuczynienia z tytułu zdarzenia z dnia 8 listopada 2013 r. w kwocie 38.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności tj. 30 dni od zgłoszenia szkody do dnia zapłaty.

Dowód: zgłoszenie szkody z 5.12.2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 32-35; pismo (...) S. A. z 7.01.2014 r. k. 36; wezwanie do zapłaty z 22.01.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 37-40 oraz w aktach szkodowych.

W tym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo M. K. zasługiwało na uwzględnienie w całości

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez powoda w postaci: dokumentacji z leczenia powoda opisanej dokładnie wyżej pod poszczególnymi elementami stanu faktycznego, faktur za leczenie, a ponadto na dokumentach znajdujących się w aktach szkody, które to dokumenty były bezsporne

pomiędzy stronami. Podstawą ustaleń faktycznych były także opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii. Do opinii biegłego neurologa strony nie wniosły zastrzeżeń. Natomiast biegły ortopeda odniósł się do zastrzeżeń do swojej opinii i wyjaśnił wątpliwości w uzupełniającej opinii pisemnej. Nadto Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przesłuchanie powoda, przy czym zeznania te Sąd, co do zasady uznał w całości za wiarygodne, w szczególności w kwestii opisu zdarzenia i przebiegu leczenia, dolegliwości bólowych i cierpień, jakich powód doznał w następstwie odniesionych obrażeń na skutek wypadku. Odnośnie dolegliwości bólowych należy mieć na względzie to, że ból jest indywidualnie odczuwany przez każdego człowieka i stopień jego nasilenia mógł zostać ustalony jedynie na podstawie przesłuchania powoda co pozwoliło w sposób przybliżony określić okres ich występowania oraz intensywność.

Należy zwrócić uwagę również na to, że stan faktyczny w sprawie miał charakter bezsporny co do faktu zaistnienia zdarzenia drogowego, w wyniku którego powód odniósł obrażenia. Strona pozwana wskazała, że przyznane powodowi przez nią w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie w kwocie 2.000 zł jest adekwatne do krzywdy jakiej powód doznał w wyniku uszczerbku na zdrowiu będącego skutkiem tego wypadku.

W niniejszej sprawie odpowiedzialność strony pozwanej (...) S.A. w W. opiera się na art. 822 k.c. w związku z art. 436 § 2 k.c., 444 § 1 k.c., 445 k.c. oraz przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.03.124.1152 ze zm.).

Dalej należy stwierdzić, że strona pozwana odpowiada za skutki wypadku na zasadzie umowy ubezpieczenia OC zawartej ze sprawcą wypadku. Najpierw należy ustalić zakres odpowiedzialności sprawcy wypadku, a następnie zasady odpowiedzialności ubezpieczyciela.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie z przepisem art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. W judykaturze i doktrynie utrwalili się poglądy, że przy zderzeniu pojazdów należy stosować art. 436 § 2 k.c. (por. wyrok SN z 19 września 1967 r., OSPiKA 1968, z. 9, poz. 201, z glosą aprobującą A. Rembielińskiego; wyrok SN z 17 grudnia 1984 r., IV CR 509/84, OSN 1985, nr 9, poz. 138; W. Czachórski (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 629-630; W. Dubis (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2008, art. 435, nb 11 i art. 436, nb 32; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2005, art. 436, nb 3).

Z kolei przepis art. 415 k.c. stanowi, że kto z własnej winy wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Przesłankami tej odpowiedzialności są szkoda, czyn sprawcy noszący znamiona winy oraz związek przyczynowy pomiędzy tymże czynem a szkodą.

Komentowany przepis stanowi, że sprawca ponosi odpowiedzialność deliktową na zasadzie winy. Ustawodawca nie definiuje pojęcia winy. W judykaturze i piśmiennictwie, pod wpływem prawa francuskiego, upowszechnił się pogląd wskazujący na dwa elementy winy: obiektywny i subiektywny (albo ujmujący winę w znaczeniu obiektywnym i subiektywnym). Obiektywny wyraża się w uznaniu za zawinione zachowań niezgodnych z przepisami prawa lub określonymi regułami etycznymi. Natomiast składnik subiektywny wyraża się w uznaniu za zawinione zachowań rozmyślnie wyrządzających szkodę oraz niedbalstwa.

W niniejszej sprawie powód doznał urazu na skutek spowodowania wypadku komunikacyjnego przez P. Z.. P. Z. wyjeżdżając z drogi podporządkowanej ulicy (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu drogą główną ulicą (...) kierującemu motocyklem marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) M. K., w wyniku czego doszło do zderzenia się pojazdów. Tym samym sprawca wypadku popełnił ze swej winy czyn sprzeczny z prawem (bezprawny). Fakt ten był bezsporny między stronami.

Jeśli idzie o drugą przesłankę, czyli szkodę, to należy zauważyć, iż pojęcie szkody nie jest zdefiniowane w k.c. Na tle całokształtu przepisów kodeksu cywilnego przyjmuje się, że szkodą w ścisłym tego słowa znaczeniu jest uszczerbek majątkowy, czyli zmniejszenie się majątku wskutek pewnego zdarzenia. Natomiast „krzywda” jest wynikiem naruszenia dobra osobistego, naruszenia czci, obrażeń ciała, itp. Jeżeli takie naruszenie nie oddziałuje ujemnie na sferę majątkową – jest tylko „krzywda” (szkodą niematerialną). Według art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje „straty, które poszkodowany poniósł” (damnum emergens) oraz „korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono” (lucrum cessans) – por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 1996 r., III CZP 2/96, opublikowanej w OSNC 1996/6/79.

Przepis art. 444 k.c. stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywde.

Rozstrój zdrowia polega na wywołaniu dysfunkcji organizmu człowieka przez doprowadzenie do zakłócenia funkcjonowania jego poszczególnych układów i systemów.

Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszelkie niezbędne i celowe wydatki. W szczególności będą to koszty leczenia.

Dodatkowo zauważyć należy, iż wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętej stopie życiowej społeczeństwa, z tym zastrzeżeniem, że nie powinna ona być symboliczna (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005r., sygn. akt I CK 7/05, LEX 153254, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt II CKN 427/00, LEX 52766 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 24 czerwca 1965r., I Pr 203/65, OSPiKA 1966 nr 4, poz. 92).

Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., sygn. akt II CKN 505/00, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r. V CSK 245/07, LEX nr 369691, Biul. SN 2008/4/11, OSNC-ZD 2008/4/95), w tym charakter doznanych obrażeń w postaci skręcenia prawego nadgarstka, stłuczenia i otarcia naskórka lewej stopy oraz stłuczenia okolicy lędźwiowo - krzyżowej kręgosłupa z wypadnięciem dysku na poziomie L5/S1. Pod uwagę wzięto także fakt, że powód po wypadku był dwukrotnie hospitalizowany, wykonano mu operację neurochirurgiczną kręgosłupa. Długi czas przebywał na zwolnieniach lekarskich i zasiłku rehabilitacyjnym. Musiał korzystać z pomocy osoby drugiej, dokuczały mu dolegliwości bólowe. Kilka tygodni nosił opatrunek gipsowy. Musiał korzystać z pomocy lekarzy specjalistów oraz zabiegów rehabilitacyjnych. Musiał również ograniczyć swoją aktywność ruchową.

Powód w wyniku wypadku komunikacyjnego z 8 listopada 2013 roku doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15 %. Skutkiem przebytego wypadku jest ograniczenie ruchomości kręgosłupa lędźwiowego oraz dolegliwości bólowe, powód może odczuwać przewlekłe bóle kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego, są okresowe nasilenia dolegliwości, w szczególności przy wysiłku fizycznym.

W związku z przeprowadzonym postępowaniem likwidacyjnym strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Sąd przyznał powodowi dodatkowe zadośćuczynienie w kwocie 22.000 zł.

Miarkując wysokość zadośćuczynienia przyznanego na rzecz powoda Sąd kierował się przede wszystkim ustalonym uszczerbkiem na zdrowiu przez biegłego z zakresu neurologii H. M. w wysokości 15 %, potwierdzonym przez biegłego z zakresu ortopedii. Wziął też pod uwagę długotrwałość leczenia i utrudnienia w życiu jakich doznał powód po zdarzeniu z dnia 8 listopada 2013 r.

Zdaniem Sądu zadośćuczynienie w łącznej wysokości 24.000 zł jest odpowiednie i kompensuje krzywdę jakiej doznał powód w wyniku zdarzenia z dnia 8 listopada 2013 r.

W wyniku wypadku powód nie stracił przytomności, po upadku wstał i podszedł do sprawy, po chwili usiadł na chodniku, bo zaczął odczuwać ból w całym ciele. M. K. z miejsca zdarzenia został przewieziony karetką pogotowia do Szpitala Zespołu (...) w N.. W szpitalu powód był 6 dni. Założono mu gips na prawą rękę. Gips powód nosił 3 tygodnie. Następnie leczył się w Poradni (...) Urazowo-Ortopedycznej przez 3 miesiące. Przez cały czas dokuczają mu bóle kręgosłupa, ale czuł też bóle nadgarstków, w stopie, w kolanie. Powód korzystał z rehabilitacji. Po wypadku powód przez 6 miesięcy przebywał na zwolnieniu lekarskim, a potem na zasilku rehabilitacyjnym przez 2 miesiące. Do chwili obecnej powód ma bóle kręgosłupa w okolicy lędźwiowej, kręgosłup boli powoda jak dłużej stoi lub zbyt długo jest na nogach. Środki przeciwbólowe powód zażywa codziennie. Powód obecnie zażywa leki tramal i ketonal. Przed wypadkiem pracował jako kierowca w sklepie z ubraniami. Jeździł po towar, pomagał w załadunku i wyładunku towaru. Z wykształcenia powód jest mechanikiem samochodowym, ale nigdy nie pracował w zawodzie. Po wypadku powodem opiekowała się jego dziewczyna, z którą zamieszkiwał. Przez 1,5 miesiąca od wypadku powód nie mógł sam nic unieść. Jak się schylił po jakiś ciężki przedmiot, to poczuł taki ból, że musiał następnie 4 dni leżeć. Powód odczuwał promieniowanie bólu do lewego uda. Przed wypadkiem powód grał rekreacyjnie ze znajomymi w piłkę i siatkówkę. Biegał rekreacyjnie co drugi dzień, teraz nie może biegać ani grać jedyne co mu zostało to basen. W dniu wypadku powód miał 33 lata.

Orzeczenie o odsetkach uzasadnia przepis art. 481 § 1 k.c. Stanowi on bowiem, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość odsetek reguluje przepis art. 481 § 2 k.c., który stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Dodatkowo przepis art. 482 § 1 k.c. stanowi, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Poza tym przepis art. 14 ust 1 ustawy z dnia z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Wedle ustępu 2 wyżej wskazanego artykułu w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

W przedmiotowej sprawie Sąd zasądził odsetki od kwoty zadośćuczynienia 22.000 zł od dnia 8 lutego 2014 roku tj. niewątpliwie od daty przypadającej po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody.

Podstawą rozstrzygnięcia o odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku z dnia 8 listopada 2013 roku uzasadnia przepis art. 189 k.p.c., który stanowi, że powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Zdaniem Sądu, należało w tej części żądanie pozwu uwzględnić, gdyż biegli stwierdzili, że okolice kręgosłupa na wysokości przebytego zabiegu operacyjnego są narażone na szybszy rozwój zmian zwyrodnieniowych.

W punkcie IV wyroku Sąd przyznał biegłemu z zakresu ortopedii S. G. wynagrodzenie za pisemną opinię uzupełniającą złożoną w sprawie dnia 3 września 2015 r.

Zgodnie z art. 288 zd. 1 k.p.c. biegły ma prawo żądać wynagrodzenia za stawiennictwo do sądu i wykonaną pracę.

Natomiast w myśl art. 89 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1101) biegłemu powołanemu przez sąd przysługuje wynagrodzenie za wykonaną pracę oraz zwrot poniesionych przez niego wydatków niezbędnych dla wydania opinii. Ustęp 2 art. 89 tejże ustawy stanowi, iż wysokość wynagrodzenia biegłego za wykonaną pracę ustala się, uwzględniając wymagane kwalifikacje, potrzebny do wydania opinii czas i nakład pracy, a wysokość wydatków, o których mowa w ust. 1 - na podstawie złożonego rachunku. Zgodnie z ust. 3 wynagrodzenie biegłych oblicza się według stawki wynagrodzenia za godzinę pracy albo według taryfy zryczałtowanej określonej dla poszczególnych kategorii biegłych ze względu na dziedzinę, w której są oni specjalistami. Podstawę obliczenia stawki wynagrodzenia za godzinę pracy i taryfy zryczałtowanej stanowi ułamek kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość określa ustawa budżetowa.

Stosownie zaś do § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz. z 2013 r. poz. 518) stawka wynagrodzenia biegłych powołanych przez sąd za każdą rozpoczętą godzinę pracy, zwana dalej "stawką", wynosi - w zależności od stopnia złożoności problemu będącego przedmiotem opinii oraz warunków, w jakich opracowano opinię - od 1,28% do 1,81% kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość określa ustawa budżetowa, zwanej dalej "kwotą bazową". Obecnie kwota bazowa wynosi 1766,46 zł, zatem przedział ten wynosi od 22,61 zł do 31,97 zł. Stosownie zaś do § 7 ust. 1 powyższego rozporządzenia wynagrodzenie za wykonaną pracę biegłych z dziedziny medycyny, w zakresie czynności opisanych w załączniku nr 1 do rozporządzenia, można określić według stawki albo taryfy zryczałtowanej wskazanej w tym załączniku.

Biegły S. G. - biegły lekarz ortopeda wybrał rozliczenie według stawki godzinowej i przyjął stawkę w wysokości 30,03 zł za godzinę. Wskazał, że opracowanie opinii zajęło mu 2 godziny. Zdaniem Sądu ilość godzin wskazanych przez biegłego była adekwatna do stopnia złożoności opinii, stawka za godzinę pracy biegłego również odpowiada stopniowi złożoności opinii i kwalifikacjom biegłego oraz mieści się w widełkach przewidzianych przez rozporządzenie. Dlatego Sąd przyznał biegłemu G. wynagrodzenie za sporządzenie opinii uzupełniającej w sprawie w kwocie 60,06 zł (2 godziny x 30,03 zł).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu dokonał zasądzenia kosztów od strony przegrywającej postępowanie, która obowiązana jest zwrócić swojemu przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Poniesione przez powódkę koszty to: koszt opłaty sądowej - 300 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł (obliczony od pierwotnej wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 4 ust. 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. - w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu -Dz.U.2013.490 j.t. ze zm.), koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, koszty

wynagrodzenia biegłych w kwocie 500 zł. Od strony pozwanej na rzecz powoda zasądzono więc kwotę powyższe kwoty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie o kosztach sądowych znajduje też uzasadnienie w treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 05.167.1398 ze zm.) stanowiącym, że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z powyższym nakazano ściągnąć od strony pozwanej jako przegrywającej na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Nysie) kwotę 394,15 zł tytułem kosztów wynagrodzenia biegłych poniesionych przez Skarb Państwa oraz kwotę 800 zł tytułem brakującej opłaty sądowej od pozwu.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,

2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

- powodowi do rąk pełnomocnika r. pr. Ł. Ł.;

- stronie pozwanej do rąk pełnomocnika r. pr. A. G.;

3. kal. 14 dni,

(...).11.2015r.